

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **MONTSTAV CZ s.r.o., IČ: 453 48 821**, se sídlem v Dolní Rychnov, Bergmannova 537, zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Kurucem, advokátem v Karlových Varech, I. P. Pavlova 38, **za účasti:** Hlavní město Praha, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, zastoupen JUDr. Ing. Světlanou Semrádovou Zvolánkovou, advokátkou v Praze 2, Karlovo nám. 18, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného zn. 6101/530/09, 83145/ENV/09 ze dne 30. 11. 2009,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 1.2.2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí zn. 6101/530/09, 83145/ENV/09 ze dne 30. 11. 2009, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Plzni (dále jen „ČIŽP“) č. j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0908954.004/09/ZLP ze dne 9. 9. 2009. Tímto rozhodnutím byla žalobci dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání rozhodnutí, uložena pokuta ve výši 250.000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, jehož se měl žalobce dopustit tím, že ve své provozovně Recyklace Vřesová, na adrese Vřesová, provozoval zařízení k využívání odpadů způsobem R 3 a R 13 v rozporu s jeho schváleným

provozním řádem, když neshromažďoval odpadní pneumatiky a další pryžový odpad v souladu s požadavky uvedenými ve schváleném provozním řádu.

Dle správního spisu odpady ke zpracování (pneumatiky) byly dle kontrolních zjištění ČIŽP ze dne 6. 5. 2009 skladovány jak v místech k tomu určených provozním řádem zařízení, tak v prostoru expedice, na příjezdových cestách a rovněž za hranou oplocení mimo areál. Pneumatiky byly uloženy volně na zemi v zeleni, nebyly nijak zabezpečeny. Určený příjezd ze západní strany byl zcela zavalen shromážděnými pneumatikami. Odpady se nacházely volně, přímo na zemi na hromádách tyčících se v zadní části zařízení až do výše 5 m; hromady nebyly od sebe nijak odděleny, pouze mezi nimi vedla pětimetrová manipulační komunikace. Manipulační komunikace nebyla jednosměrně průjezdná po celém obvodu, ale byla slepá, na konci zavalená shromážděnými pneumatikami a dalším pryžovým odpadem. Mezi hromadami pneumatik se dále nacházely již částečně zpracované pneumatiky ve formě tzv. řízků či textilních vláken, které se dále na technologii zpracovávají při výpadku části recyklační linky. Pneumatiky nákladních automobilů nebyly skladovány v souladu s podmínkami určenými schválenými provozním řádem. Pneumatiky uložené na příjezdových cestách do zařízení a plochy určené pro skladování pneumatik byly prorostlé vegetací.

Žalobce v podané žalobě předně namítl, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Co se týče pneumatik údajně skladovaných v prostoru expedice, žalobce uvedl, že tento prostor, který je provozním řádem určen k expedici, meziskladování a nakládání produktů, byl naplněn produkty určenými k expedici a především materiálem k recyklaci určeným pro odběr jinými subjekty, neboť žalobce v důsledku technických problémů na zařízení nemohl tento materiál zpracovat. Žalobce podotkl, že výstupem jeho podnikatelské činnosti nejsou jen produkty ze zpracovaných pneumatik, nýbrž i pneumatiky samotné, jež od žalobce odebírají jiné subjekty. Veškeré pneumatiky a výrobky z nich pocházející se tedy v prostoru expedice vyskytovaly oprávněně a v souladu s provozním řádem. Závěr žalovaného, že žalobcova interpretace by mohla vést v konečném důsledku k chaosu, k ohrožování výroby, popř. by mohla vyvolat škodlivé důsledky z hlediska ohrožování zdraví lidí i životního prostředí, je dle názoru žalobce zcela nesrozumitelný a nepřezkoumatelný.

Co se týče pneumatik umístěných mimo oplocení před plochou zařízení, včetně příjezdových cest, žalobce zdůraznil, že dne 19. 4. 2009 došlo v přední části zařízení (tj. v části označené jako „expedice“) v důsledku protiprávního jednání neznámého pachatele k požáru a tento požár byl uhašen až po třech dnech. Při zásahu hasičů na základě nařízení velitele hasičů byly nezasažené pneumatiky z těchto prostor odváženy na vzdálenější místa, aby bylo co nejvíce zabráněno šíření požáru a škodám. Ve dnech následujících po zásahu bylo především třeba odstranit následky požáru a dokladem rozsahu požáru je to, že žalobce jeho následky do dne podání žaloby (1. 2. 2010) plně neodstranil. Správní orgán dle názoru žalobce tyto skutečnosti zcela pominul a naopak vyvozoval závěry o příčině požáru a nepodloženě spekuloval, že žalobce provozní řád nedodržoval ani před požárem. Mimořádná opatření, jejichž uskutečnění je žalobci vytýkáno, byla přijata výhradně v souvislosti s likvidací požáru a jeho následků. Projednání mimořádné události se schvalujícím orgánem žalobce považoval za sekundární.

Co se týče pneumatik nacházejících se po stranách cest u zařízení, žalobce namítl, že se nejedná o uskladněné pneumatiky, nýbrž o pneumatiky záměrně umístěné jako oplocení, a proto mohou být prorostlé vegetací. V provozním řádu je uvedeno, že zařízení má být

oploceno, avšak otázka způsobu či použitého materiálu v něm řešena není, proč se žalobce domnívá, že oplocení z pneumatik provoznímu řádu neodporuje. Žalobce podotýká, že ploty dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) bod 6 zákona č. 186/2003 Sb., stavebního zákona, nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Závěr žalovaného, že pneumatika není stavebním prvkem a není k tomuto účelu schválena z pozice zákona č. 22/1997 Sb., žalobce považuje za nesrozumitelný a neodůvodněný, neboť z uvedeného zákona takový závěr nevyplývá.

Žalobce namítl, že jeho oprávněnou a povolenou činností nedošlo k ohrožení, natož poškození životního prostředí. V souvislosti s výší uložené pokuty pak nesouhlasí s tím, že žalovaný nepodloženě spojuje vznik požáru a případné poškození životního prostředí z toho vyplývající s neprokázaným porušováním zákona o odpadech žalobcem. Ze shora uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření ze dne 27.7.2010 k podané žalobě uvedl, že se žalobcovou argumentací nesouhlasí a považuje ji za účelovou, aby se žalobce vyhnul uložené sankci. Odkázal na žalobcovo vyjádření ze dne 2. 7. 2009, z něž má být evidentní, že byl prostor před halou vyplněn nejen produkty k expedici, ale rovněž materiálem k recyklaci (pneumatikami). Dle žalovaného bylo prokázáno, že pneumatiky byly skladovány mimo schválená místa v rozporu s provozním řádem, a to i před požárem. O dlouhodobosti skladování pneumatik svědčí to, že byly prorostlé vegetací, i vyjádření Hasičské záchranné služby Karlovy Vary, v němž je uvedeno, že provozovatel nedodržel protipožární opatření a provozní řády zařízení. Došlo k překročení limitu skladovaných pneumatik a dalších materiálů, nebyly dodrženy proluky mezi uskladněnými pneumatikami a odstupné vzdálenosti od objektů. Tyto skutečnosti měly přímou souvislost s šířením požáru a ohrožováním životního prostředí. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce měl mít zařízení zabezpečeno proti vniknutí cizích osob.

Zjištění ČIŽP považoval žalovaný za objektivní a podložená. Zdůraznil, že žalobce je povinen při své činnosti dodržovat podmínky stanovené provozním řádem a odpovědnosti za svá pochybení se nemůže zříci. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobce i žalovaný s takovým postupem vyjádřili souhlas.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech provozovatel zařízení k využívání odpadů je povinen provozovat zařízení k využívání odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem,

Pokud žalobce namítal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a že prostor určený pro expedici byl naplněn produkty určenými k expedici a především materiálem k recyklaci určeným pro odběr jinými subjekty, neboť výstupem jeho podnikatelské činnosti nejsou jen produkty ze zpracovaných pneumatik, nýbrž i pneumatiky samotné, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Místa sloužící uskladnění pneumatik jsou vymezena provozním řádem žalobcova zařízení. Na místech jiných než k tomu určených žalobce pneumatiky skladovat nesmí, jinak se vystavuje riziku postihu za správní delikt. Soud se v tomto bodě ztotožňuje s názorem žalovaného, vyjádřeným v napadeném rozhodnutí: „*Pokud nastávají provozovateli situace odlišné od běžného provozu zařízení, a tedy v rozporu s provozním řádem, je povinen tyto okolnosti projednat se schvalovacím orgánem, tj. s krajským úřadem. Dle sdělení KÚ Karlovarského kraje nebyla s nimi žádná kritická situace projednávána a ani nebyl požádán o povolení jakékoli změny v provozu zařízení.*“ Co se týče argumentu, že v prostoru určeném k expedici byly žalobcem uloženy pneumatiky a jiný materiál toliko operativně, než si je odebere jiný subjekt, soud odkazuje na vyjádření žalobce ze dne 30. 6. 2009, jež je součástí správního spisu, v němž uvedl, že tento prostor „*byl dočasně naplněn materiálem k expedici a především materiálem k recyklaci. K tomuto kroku jsme se uchýlili z důvodů technických problémů na zařízení, jež muselo být mimořádně odstaveno, a tudíž jsme nemohli plynule dodávané pneumatiky zpracovat. [...] Jednalo se o zásobu na cca 19 dní výroby.*“

Sám žalobce tedy přiznal, že do prostoru určeném pro expedici umístil jednak produkty určené k expedici, jednak materiál určený k recyklaci, jež nestíhal zpracovávat kvůli technickým problémům na svém zařízení. Právě za skladování tohoto materiálu určeného k recyklaci je přitom žalobce napadeným rozhodnutím potrestán (viz str. 3 dole). Žalobcovo nynější tvrzení, že veškeré pneumatiky a další výrobky byly uloženy za účelem odběru dalšími subjekty, soud proto považuje za účelové a kromě toho se ztotožňuje rovněž s argumentací žalovaného, že měl žalobce v případě poruchy na zařízení, v jejímž důsledku nemohl dále zpracovávat pneumatiky, přestat do zařízení přijímat pneumatiky nad schválenou skladovací kapacitu. Žádná z uvedených skutečností neopravňovala žalobce k tomu, aby použil pro skladování prostory k tomu provozním řádem neurčené.

Tento závěr lze částečně vztáhnout i na umístění pneumatik, kvůli čemuž byla neprůjezdná manipulační cesta. Žalobce uváděl, že musel v důsledku požáru vypuknuvšímu 19. 4. 2009 pneumatiky rozvést i na místa k tomu neurčená, aby zabránil dalšímu šíření požáru. Soud k této námitce poznamenává, že inspekční kontrola byla zahájena 6. 5. 2009, tedy dva týdny po uhašení požáru. Žalobcovo tvrzení, že byla manipulační cesta zatarasena pneumatikami jen v rámci mimořádných opatření proti šíření požáru, správní orgán přesvědčivě zpochybnil poukazem na výsledky inspekčního šetření ze dne 21. 7. 2009, provedeného tedy o téměř čtvrt roku později, kdy byla manipulační cesta v důsledku navalených pneumatik nadále neprůjezdná. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nebyl potrestán za jím tvrzené provedení mimořádného opatření zabráňujícího šíření požáru, nýbrž za postup následný. Ani nenadálá událost jako požár žalobci neumožňuje skladovat následně

pneumatiky libovolným způsobem, neboť způsob skladování bezprostředně souvisí s bezpečností v zařízení, potažmo s ochranou životního prostředí a zdraví lidí. Žalobce měl dostatek času na to, aby se obrátil na příslušný schvalovací orgán a pokusil se nalézt řešení nastalé mimořádné situace, přijatelné pro všechny strany, namísto aby dle svého uvážení skladoval pneumatiky v rozporu s provozním řádem mimo schválená místa. Správní orgán přitom odůvodnil, že skladování odpadních pneumatik a pryžového odpadu v rozporu s provozním řádem zvyšuje riziko vzniku požáru a neprůjezdné manipulační cesty představují značné riziko zejména v případě havarijních situací (např. dalšího požáru), čímž dochází k ohrožování životního prostředí.

Žalobce dále namítl, že pneumatiky po stranách příjezdových cest slouží jako oplocení areálu. Dle provozního řádu má být zařízení oploceno, avšak otázka způsobu či použitého materiálu na oplocení v něm řešena není. Použití pneumatik na oplocení tudíž žalobce dle svého názoru neporušil provozní řád ani zákon o odpadech. Argument žalovaného, že oplocení podléhá jeho schválení, neobstojí, neboť dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) bod 6 stavebního zákona ploty nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Rovněž tuto námitku považoval soud za neodůvodněnou.

Podle názoru soudu je žalobcova argumentace v tomto bodě ve vztahu k napadenému rozhodnutí mimoběžná. Provozní řád zařízení počítá s oplocením zařízení a žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že oplocení areálu podléhá jeho schválení. Sám žalobce v žalobě uvádí, že *„není v provozním řádu řešena otázka způsobu či použitého materiálu na oplocení“*, aby vzápětí namítl, že *„ploty nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu“*. Stavební zákon důsledně rozlišuje mezi „ploty“ a „oplocením“, přičemž tyto dva druhy staveb mají z hlediska požadavku stavebního povolení či ohlášení odlišný režim; zatímco dle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 ploty stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují (§ 103 odst. 1 písm. d/ bod 6), oplocení je vyžaduje, pokud se nejedná o oplocení pozemků pro zemědělské a lesnické účely bez podezdívky (§ 103 odst. 1 písm. d/ bod 6); v případě oplocení žalobcova areálu se přitom o takové oplocení zjevně nejedná. Dle stavebního zákona ve znění účinném do 2. 6. 2008 pak stavebnímu povolení či souhlasu podléhají i ploty do výšky 1,8 m, které nehraničí s veřejnými pozemními komunikacemi a veřejným prostranstvím. Žalobcova námitka, že ploty stavební povolení ani ohlášení nevyžadují, tak předmětný závěr žalovaného nijak nezpochybňuje a není proto důvodná. Pro úplnost soud dodává, že i pro realizaci plotů a oplocení nevyžadujících stavební povolení ani ohlášení je nutný územní souhlas, popř. územní rozhodnutí o umístění stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 51/2011 - 60 ze dne 8. 9. 2011, dostupný v síti internet na www.nssoud.cz). Otázka, zda může být pneumatika použita jako stavební výrobek, je vzhledem k uvedenému již bezpředmětná, byť soud přisvědčil žalobci, že ze samotného poukazu žalovaného na zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, její nevhodnost pro takový účel nevyplývá.

Pokud jde o námitku, že žalovaný činil nepodložené závěry ve vztahu ke stavu dodržování provozního řádu před požárem, musel soud konstatovat, že v některých ohledech žalobce prokazatelně provozní řád porušoval již před požárem. Je tomu tak v případě „oplocení“ z pneumatik prorostlého vegetací, včetně dvoumetrových bříz, v případě uskladnění materiálu určeného k recyklaci v prostoru pro expedici a v případě pneumatik nacházejících se mimo areál za hranicí plotu, u nichž sám žalobce ve vyjádření ze dne 28. 7.

2009 přiznal, že nebyly uloženy až po požáru. V ostatních aspektech pak správní orgány argumentovaly shodně se zdejším soudem, tedy v tom smyslu, že ani výjimečná událost – porucha recyklačního zařízení, požár – neumožňuje žalobci následně nakládat s odpadními pneumatikami a jiným odpadem libovolným způsobem, bez součinnosti s příslušným schvalovacím orgánem. Rovněž tuto námitku musel proto soud odmítnout jako neodůvodněnou.

Podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech pokutu do výše 10,000.000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení,

Podle ustálené judikatury Městského soudu v Praze skutková podstata správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, nespočívá v ohrožení či poškození životního prostředí, nýbrž v převzetí odpadu osobou, která k tomu není podle § 12 odst. 3 citovaného zákona oprávněna pro nedostatek vybavení zařízením k využití či odstranění odpadu. Tyto znaky skutkové podstaty správního deliktu samy o sobě vyjadřují možnost ohrožení životního prostředí. Osoba, která odpad takto neoprávněně převzala, se tedy nemůže sankční odpovědnosti zprostit odkazem na to, že shromažďováním odpadu nedošlo k ohrožení či k poškození životního prostředí a takovou okolnost z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu není třeba dokazovat. K míře a závažnosti ohrožení nebo poškození životního prostředí se ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o odpadech, přihlíží při stanovení výše pokuty.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 82/2006-64 ze zápisu z obchodního rejstříku, podle nějž je předmětem činnosti dané společnosti mj. „recyklace - nakládání s odpady vyjma nebezpečných“, nelze mít za prokázané, že jsou splněny zákonné podmínky, které pro takovou činnost předpokládá zákon o odpadech. Zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování (§ 14 odst. 1 citovaného zákona); provozovatel takového zařízení se tedy musí při přebírání odpadu prokazovat tímto rozhodnutím (§ 12 citovaného zákona), nikoli pouze dokladem o oprávnění k podnikání v daném oboru. Při posuzování, zda původce odpadu předal odpad osobě, která k jeho převzetí není oprávněna [§ 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech] musí správní orgán postavit najisto povahu smlouvy mezi původcem odpadu a osobou, na jejímž pozemku byl odpad ukládán.

V souvislosti s výší udělené pokuty žalobce namítal, že žalovaný nepodloženě spojuje vznik požáru a případné poškození životního prostředí z toho vyplývající s neprokázaným porušováním zákona o odpadech žalobcem. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Provozovatel zařízení se má chovat tak, aby v každém případě zabránil vzniku krizových situací. Má provádět taková opatření, aby zabránil vniknutí nepovolaných osob do provozních objektů, a nakládat s odpady a vzniklými produkty tak, aby nedošlo k jejich případnému vznícení.“

Ve vztahu k pneumatikám skladovaným v prostoru expedice správní orgány dospěly k závěru, že toto skladování, jež bylo v rozporu s provozním řádem, zvýšilo bezpečnostní rizika provozu zařízení, zejména riziko vzniku požáru, a jelikož požár v těchto místech

skutečně vypukl, nese žalobce díl odpovědnosti za toto ohrožení životního prostředí, neboť kdyby se pneumatiky v neschválených místech nevyskytovaly, nemohl by tam vzniknout požár. Tomuto závěru musel soud přisvědčit.

ČIŽP naproti tomu neshledala žalobce odpovědným za poškození životního prostředí, neboť *„nebyl toliko přímo prokázán následek spočívající v poškození konkrétního ŽP v konkrétní lokalitě, který by nastal v přímé souvislosti s porušením povinnosti ze strany účastníka řízení“*. Žalobce tedy není trestán za to, že způsobil předmětný požár, nýbrž za porušení provozního řádu, v důsledku něhož se zvýšilo riziko vzniku požáru.

Vzhledem k tomu, že soud shledal ukládání pneumatik a jiného odpadu do prostoru expedice v daném případě za odporující provoznímu řádu, nemohl považovat citovaný závěr správních orgánů za nepodložený ani rozporný. Obdobně soud nepovažuje za nepřezkoumatelný či nesrozumitelný argument žalovaného, že využíváním jednotlivých ploch zařízení bez ohledu na jejich účel vymezený v provozním řádu (prostor pro expedici, příjezdová cesta, manipulační cesta atd.) může při tak rizikové činnosti, jakou je skladování pneumatik, vést k chaosu a ohrožování výroby a v konečném důsledku i k ohrožení životního prostředí a zdraví lidí, neboť žalovaný toliko poukázal na důsledky, k nimž by žalobcům přístup k využívání jednotlivých částí zařízení mohl vést.

Správní orgány při rozhodování o výši pokuty zohlednily to, že žalobce uskladněním pneumatik v rozporu s provozním řádem zvýšil riziko vzniku požáru v areálu, a jako ilustraci tohoto zvýšeného rizika odkázaly na požár, jenž v místech takto uskladněných pneumatik skutečně vznikl. Nesprávné uskladnění mělo dle žalovaného ovšem vliv na šíření již vzniklého požáru a tímto způsobem ohrožovalo životní prostředí. Žalobci však není přičítáno k tíži, že by vznik požáru přímo způsobil. Správní orgán v odůvodnění výslovně neshledal žalobce odpovědným za poškození životního prostředí, když uvedl, že *„nebyl toliko přímo prokázán následek spočívající v poškození konkrétního ŽP v konkrétní lokalitě, který by nastal v přímé souvislosti s porušením povinnosti ze strany účastníka řízení“*.

Žalobci uložená pokuta ve výši 250.000 Kč se pohybuje při samé dolní hranici zákonné sazby, když podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech lze fyzické osobě oprávněné k podnikání uložit pokutu až do výše 10.000.000 Kč, jestliže mj. provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení. Porušení provozního řádu, v důsledku něhož se zvýšilo riziko vzniku požáru, bylo žalobci prokázáno.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. července 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková